

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. K.**, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 84/2024-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce se žalobou domáhal vydání rozsudku, jímž by Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) uložil žalovanému povinnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 381456/2023/Vol. Dne 25. 7. 2023 bylo doručením příkazu ze dne 24. 7. 2023, č. j. MHMP 1556848/2023/Vol, zahájeno řízení o spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor podle § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle názoru žalobce žalovaný po podání odporu v řízení nepokračoval a nevydal rozhodnutí ve věci, přestože uplynula zákonná lhůta k tomu stanovená. Žalobce bezúspěšně žádal o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 12. 2024, č. j. 8 A 84/2024-34, žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Toto usnesení však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 13. 3. 2025, č. j. 4 As 315/2024-24, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, neboť závěr o opožděnosti žaloby vycházel z toho, že lhůta pro podání nečinnostní žaloby počíná běžet marným uplynutím obecné třicetidenní lhůty stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu. Ignoroval však speciální úpravu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, který v § 94 stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů, není-li možné rozhodnout bez zbytečného odkladu.

[4] Po věcném posouzení žaloby městský soud rozsudkem ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 84/2024-57, žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

[5] Městský soud vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70. Podání žalobce ze dne 2. 8. 2023 učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného elektronického podpisu totiž nebylo způsobilé vyvolat právní účinky, neboť nebylo do 5 dnů potvrzeno nebo doplněno způsobem podle § 37 odst. 4 správního řádu. Žalobce zaslal dne 7. 8. 2023 prostřednictvím e-mailu podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem A. H.. Takové podání však nebylo způsobilé vyvolat právní účinky, neboť nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem žalobce či jeho právního zástupce. Protože žalobce neučinil podání v zákonem stanovené formě, nelze k němu přihlížet ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Správní orgán by byl povinen vyzvat žalobce k doplnění či odstranění vad obsahových náležitostí podání v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu za předpokladu, že bylo učiněno předepsanou formou, tedy pokud by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. Žalobce namítal, že potvrzovací podání odporu ze dne 7. 8. 2023 bylo opatřeno certifikátem zaručeného elektronického podpisu A. H., která je asistentkou K. K.. Žalobce však doložil toliko plnou moc udělenou panu K. a substituční plnou moc zaslal jeho zástupce až v reakci na neakceptování podání odporu ze strany žalovaného. Tu považoval městský soud za antidatovanou, což dovodil ze dvou znění plných mocí žalobce, a sice první ze dne 1. 8. 2023 bez substitučního oprávnění (přiložená k podání ze dne 7. 8. 2023), a druhé se substitučním zplnomocněním, která byla přiložena poté, co se žalobce dozvěděl, proč se k jeho podání nepřihlíží. Městský soud nepřisvědčil ani argumentu, že elektronický podpis A. H. má pan K. zapsaný v evidenci obyvatel, aby za něj mohla podepisovat dokumenty. Toto tvrzení se totiž jeví jako účelové, nehraje žádnou roli a nemá oporu v zákoně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

[7] Stěžovatel považuje za nesprávnou úvahu městského soudu, že podání, jímž měly být zhojeny vady odporu neopatřeného zaručeným elektronickým podpisem, není opatřeno elektronickým podpisem stěžovatele nebo jeho zástupce, takže k němu nelze přihlížet. Znění § 37 odst. 4 správního řádu totiž nestanoví, že vada podání (absence elektronického podpisu) má za následek, že se k němu nepřihlíží. To platí pouze v případě, chybí-li podpis zcela. Podání však mělo náležitou formu, neboť bylo opatřeno elektronickým podpisem. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že žalovaný neměl povinnost vyzvat jej k odstranění vady podání. Připustí-li stěžovatel, že podpis, kterým byl odpor opatřen, nebylo možné ztotožnit s jeho zástupcem, pak bylo podání opatřeno vadným podpisem. Vada podání spočívala toliko v nesprávnosti podpisu, který je obsahovou náležitostí podání, a žalovaný byl povinen vyzvat stěžovatele k její nápravě. Nedostatek podání bylo možné zhojit předložením

pokračování

substituční plné moci, která byla předložena společně s kvalifikovanou právní formou. Dodatečným doložením plné moci došlo ke konvalidaci právního jednání. Úvaha městského soudu o možném antedatování plné moci je pro věc bez významu, neboť plná moc je osvědčením o existenci právního vztahu a rozhodné není datum jejího vystavení, ale vymezení jejího rozsahu. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 100/2015-37.

[8] Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu ohledně účelovosti tvrzení, že jeho zástupce měl sériové číslo elektronického podpisu zapsané v evidenci obyvatel. Rozporuje také závěr, že tato konstrukce nemá oporu v zákoně. K tomu poukazuje na § 6 odst. 2 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu na digitální služby“). Z tohoto ustanovení vyplývá, že použije-li podatel elektronický podpis, u něž lze s využitím údajů z registru obyvatel ověřit, že tento podpis patří podepisujícímu, pak nejenže jde o řádný podpis dané osoby, ale dokonce se na takový podpis hledí tak, jako by byl úředně ověřen. Podle § 18 odst. 1 písm. m) zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o základních registrech“), se v registru obyvatel vede sériové číslo, vydavatel a platnost kvalifikovaného certifikátu pro elektronický podpis. Na základě toho byl žalovaný povinen pořídit výpis z evidence obyvatel zmocněnce, aby ověřil, zda číslo a vydavatel kvalifikovaného certifikátu, který byl k podání připojen, odpovídá číslu a vydavateli kvalifikovaného certifikátu zapsanému v evidenci obyvatel.

[9] V řízení tedy vyvstala právní otázka, zda bylo podání perfektní z důvodu, že bylo opatřeno elektronickým podpisem sériového čísla a vydavatele, který měl zástupce stěžovatele zapsáno v evidenci obyvatel. Jestliže ano, pak bylo podání řádné a žalovaný byl povinen pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí. V případě negativní odpovědi byl žalovaný povinen vyrozumět stěžovatele o vadě a vyzvat k jejímu odstranění. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, na jehož základě se domnívá, že učinil-li podání, které bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, přičemž absentoval podpis oprávněné osoby, měl žalovaný postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu. Dále zmiňuje nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 1. ÚS 2963/17, a stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 6. 6. 2024, č. j. 6421/2023/VOP, podle nějž je nutné, aby orgány veřejné moci neprodleně vyrozuměly podatele o tom, jak dopadla kontrola podání, a zda je po formální stránce řádné. Stěžovatel uzavírá, že podal odpor, který byl řádně opatřen elektronickým podpisem. Sériové číslo a vydavatel certifikátu se shodovaly se sériovým číslem a vydavatelem certifikátu, který měl zástupce stěžovatele zapsán v registru obyvatel. Odpor byl proto podán řádně. Avšak i za předpokladu, že by elektronický podpis nebylo možné spojit s osobou zástupce stěžovatele, mohl žalovaný, s ohledem na to, že bylo podání učiněno elektronicky s připojením podpisu a splňovalo předepsanou formu podání, vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání. To však nebylo v projednávané věci zapotřebí, neboť stěžovatel dodatečně předložil substituční plnou moc přímo pro osobu, které byl certifikát elektronického podpisu vydán.

[10] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí v předmětném přestupkovém řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval průběh správního řízení. Dne 2. 8. 2023 mu byly doručeny dva totožné e-maily z adresy [X](#), přičemž ani jeden nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem. Následně byl 7. 8. 2023 žalovanému z téže

schránky doručen e-mail bez textu s přílohami, a sice plnou mocí udělenou stěžovatelem panu K., která byla přiložena jako prostý sken, neopatřená zaručeným elektronickým podpisem, a odpor proti příkazu ze dne 24. 7. 2023, podepsán elektronicky jménem „A. H.“. Podle žalovaného se nejednalo o doplnění podání ze dne 2. 8. 2023, neboť jej nepodal zmocněnec stěžovatele pan K.. Doplněním podání by v souladu se zákonem byl takový stav, kdyby bylo doručeno obsahově totožné podání podané tvrzeným zmocněncem. Neobstojí tvrzení stěžovatele, že jeho zmocněnec má zaevidován podpis své asistentky paní H. jako svůj vlastní. Tato skutečnost nebyla doložena, avšak ani v opačném případě by to na věci nic neměnilo. Správní orgány nejsou povinny přezkoumávat, zda je toto tvrzení pravdivé, neboť zaručený elektronický podpis se váže k osobě, v tomto případě k paní H.. Je irelevantní, zda s ním pan K. nakládá. Náležitostmi zaručeného elektronického podpisu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70. Podle závěru poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 121 není pro potvrzení doplnění již třeba opakovaně učinit samotné podání, ale lze jej pouze stvrdit podpisem osobně u správního orgánu, případně jiným způsobem odstraňujícím možnou pochybnost o autenticitě původního podání. Vadu podání se stěžovatel a jeho zmocněnec snažili více než po roce zhojit tím, že předložili substituční plnou moc udělenou paní H.. Tato konstrukce se jeví jako účelová. Obdobnou taktiku uplatňoval zástupce stěžovatele v řízení vedeném u žalovaného pod sp. zn. S-MHMP 2570362/2023 a sp. zn. S-MHMP 521486/2024. Žalovaný souhlasí s názorem městského soudu, že substituční plnou moc je nezbytné předložit spolu s úkonem, nikoli dodatečně. I plná moc zmocňující zástupce stěžovatele byla předložena až v srpnu 2024. K tomu stěžovatel tvrdí, že plná moc byla přiložena k e-mailu ze dne 7. 8. 2023 ve formě prostého skenu, což považuje za dostatečné. Tato příloha však nebyla opatřena zaručeným elektronickým podpisem pana K., a nebyla tak předložena předvídaným způsobem podle § 37 odst. 4 správního řádu.

[12] Žalovaný nesouhlasí rovněž s názorem stěžovatele, že měl-li pochybnosti o bezvadnosti podání, byl povinen jej vyzvat k odstranění domnělých vad. Tento postup by přesahoval rámec povinností uložených žalovanému v § 37 odst. 4 správního řádu. Zmocněnec stěžovatele měl v zájmu klienta jeho podání doplnit zákonným způsobem. K tomu žalovaný citoval pasáž z již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 90/2008. Žalovanému ostatně není zjevné, k čemu by měl vyzývat zmocněnce stěžovatele, který ve správním řízení neučinil žádné podání ve smyslu § 37 správního řádu, když z jeho „podání“ nebylo zřejmé, zda jej učinil, neboť se jednalo o e-maily bez zaručeného elektronického podpisu.

[13] Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel uplatnil důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[15] Mezi stranami není sporu o tom, že podání ze dne 2. 8. 2023, odeslané z e-mailové adresy zástupce stěžovatele [X](#), postrádalo jednu z podstatných náležitostí podání ve smyslu

pokračování

§ 37 odst. 2 správního řádu, a sice podpis osoby, která jej činí. Stejně tak nepanuje pochybnost o tom, že v případě podepisování elektronickým podpisem platí právní úprava zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož § 6 odst. 1 lze k podepisování elektronickým podpisem, podepisuje-li se elektronický dokument, kterým se činí úkon vůči správnímu orgánu, použít pouze uznávaný elektronický podpis. Podstatou sporu je otázka, zda bylo toto podání doplněno e-mailem ze dne 7. 8. 2023.

[16] Podle § 37 odst. 3 správního řádu, *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

[17] Podle § 37 odst. 4 správního řádu, *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*

[18] Požadavek na připojení uznávaného elektronického podpisu, pakliže se má jednat o podání v elektronické podobě ve smyslu výše citovaného § 37 odst. 4 správního řádu, vysvětlil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, tak, že „[z]ákladním problémem právní jistoty úkonů učiněných prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) je skutečnost, že zprávy takto zaslané postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění. Tento problém je řešen prostřednictvím elektronického podpisu, který spočívá v nahrazení klasického podpisu na papíru podpisem elektronického dokumentu, při současném zachování nebo dokonce zvýšení bezpečnosti.“

[19] V rozsudku ze dne 30. 7. 2025, č. j. 3 As 59/2025-23, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „správní řád nevylučuje možnost učinit podání i prostým e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu. Tento způsob podání může mít své opodstatnění například tehdy, má-li být podání učiněno v určité lhůtě tam, kde podatel není schopen podání učinit písemně (viz. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1182). Ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu nicméně výslovně řadí ‚podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití podpisu‘ mezi podání učiněná pomocí ‚jiných technických prostředků‘. K tomu, aby takové podání vyvolalo zamýšlené účinky, je proto nutné trvat na tom, aby je podatel potvrdil nebo doplnil podáním učiněným některou z forem uvedených v § 37 odst. 4 věty první správního řádu (tj. písemně, ústně do protokolu nebo kvalifikovaným elektronickým podáním, tj. s uznávaným elektronickým podpisem či jeho fikcí – datovou schránkou).“ Dále kasační soud ve vztahu k tehdy projednávané věci uvedl, že „[v] e-mailové zprávě ze dne 10. 6. 2023 nebylo uvedeno jméno, příjmení, místo pobytu či datum narození fyzické osoby. Nebylo z ní tedy vůbec patrné, kdo ji činí. Šlo jen o prázdnou zprávu s uvedením předmětu („podání odporu S-MHMP 1054506/2023/Sti“) a připojenou přílohou, ale bez jakékoliv možnosti určit identitu odesílatele (podatele). Zpráva nebyla rovněž podepsána uznávaným elektronickým podpisem, který by umožnil zjistit identitu podatele, což stěžovatel v kasační stížnosti ani nepopírá. Žalovaný nemohl (resp. nesměl) spoléhat na to, že je osoba odesílatele e-mailu totožná se stěžovatelem. Odeslání předmětného e-mailu mohl učinit kdokoli, a to i bez souhlasu stěžovatele. Žalovaný proto nepochybil, pokud nepřihlédl k e-mailovému podání ze dne 10. 6. 2023, které nebylo elektronicky podepsáno a následně ani nebylo potvrzeno postupem uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu. Na podání ze dne 10. 6. 2023 se pak hledí,

jako by nebylo učiněno. Uvedenou spornou právní otázku posoudil městský soud správně a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.“

[20] Prvním podáním v nyní projednávané věci byl e-mail ze dne 2. 8. 2023, který nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem, byl v něm toliko identifikován obviněný a jeho zmocněnec, a to jménem, datem narození/IC a adresou. Skutečnost, že text e-mailu uvedené identifikační údaje obsahoval, nezaručuje, že podání učinila osoba k tomu oprávněná. V souladu s výše popsányi judikatorními závěry žalovaný i městský soud správně vyhodnotili, že z tohoto podání nelze s jistotou říci, zda jej odeslal stěžovatel, popř. zmocněnec, a jako takové není způsobilé vyvolat právní účinky. To ostatně nerozporuje ani stěžovatel.

[21] Při posouzení věci vedené pod sp. zn. 3 As 59/2025 vycházel Nejvyšší správní soud rovněž z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2024, č. j. 50 A 16/2023 - 57, jehož závěry obstály i před Nejvyšším správním soudem (srov. usnesení ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 As 24/2024-21), a v němž dospěl krajský soud k závěru, že „*přestože plná moc ze dne 30. 12. 2022 uzavřená mezi P. R. obsahuje všechny náležitosti plné moci a její elektronické vyhotovení se shoduje s původním listinným, tak nelze přehlížet, že byla správnímu orgánu zaslána toliko jako příloha prostého e-mailu (XY), který však náležitosti podání dle § 37 odst. 2 správního řádu zcela postrádal (...) S ohledem na uvedené soud uzavírá, že e-mail zasláný dne 3. 1. 2023 z adresy (XY) do elektronické podatelny Městského úřad Nymburk vůbec nesplňoval náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahoval žádné označení a ani nebyl platně podepsán. Z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by po doručení zmiňovaného e-mailu z adresy (XY) bylo ze strany podatele učiněno jakékoliv doplnění, tudíž ani nedošlo k procesnímu zhojení ve smyslu § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu. Správní orgány proto nebyly oprávněny k zaslání předmětného e-mailu vůbec přihlížet. Tím pádem nebylo možno akceptovat zaslání ani plné moci ze dne 30. 12. 2022, která byla zasílána právě jako příloha inkriminovaného e-mailu nesplňujícího náležitosti platného podání.“*

[22] Žalovanému byl dne 7. 8. 2023 doručen e-mail, o němž se stěžovatel domnívá, že jím doplnil původní podání, a zhojil tak vadu absence podpisu v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Tomuto názoru však nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Jak vyplývá ze správního spisu, ani tento e-mail nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem. K němu byly přiloženy dva dokumenty, a sice plná moc ve prospěch pana K. K., která nebyla opatřena zaručeným elektronickým podpisem, a dokument označený jako odpor proti příkazu, který je obsahovou kopií textu e-mailu ze dne 2. 8. 2023 a opatřen zaručeným elektronickým podpisem A. H.. Obdobně jako v případě výše citovaného rozsudku krajského soudu sp. zn. 50 A 16/2023, podepsaná příloha již splňuje náležitosti vyžadované § 37 odst. 2 správního řádu, avšak byla rovněž zaslána pouze jako příloha prostého e-mailu, který nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem. Aby mohl žalovaný k podání přihlížet, musel by v souladu s citovanou judikaturou splňovat náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu rovněž samotný e-mail. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, jestliže k předmětnému e-mailu nepřihlédl, neboť k tomu nebyl oprávněn. Z téhož důvodu nebyl žalovaný povinen vyzývat stěžovatele k odstranění vad podání.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud upozorňuje, že městský soud nesprávně nahlížel na e-mail ze dne 7. 8. 2023 jako na podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem. Ve skutečnosti se jednalo o prázdný e-mail s přílohami, z nichž jedna byla opatřena zaručeným

pokračování

elektronickým podpisem. Vadu městský soud spatřoval jen v tom, že předmětný podpis nenáležel stěžovateli ani jeho zástupci. Tato dílčí nesprávnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť městský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný nemohl e-mail ze dne 7. 8. 2023 považovat za doplnění původního e-mailu, a nemohl tak k podání přihlížet.

[24] Nejvyšší správní soud podotýká, že vzhledem k učiněnému závěru je nadbytečné, aby se zabýval otázkou, jak měl žalovaný nahlížet na dodatečně předloženou substituční plnou moc a zda měl ověřit z evidence obyvatel, jestli se sériové číslo a vydavatel certifikátu použitého zaručeného elektronického podpisu shodovaly se sériovým číslem a vydavatelem certifikátu, který měl zástupce stěžovatele zapsán v registru obyvatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu